

Україна. Таужне. Стус

*Стужілий за справжньою
(не донецькою) Україною,
поїхав учителювати на Кіровоградщину,
поблизу Гайворона.
Там витеплів душею.
Василь Стус*

Ресторани обабіч
Траси Київ–Одеса,
То Поплавського бабки.
Вам праворуч, колеса, –
Через села з асфальтом.
Щоб хотів, то не вгруз.
Мечиславка-поплавка
Й далі Таужне. Стус.
Усе та ж біла школа,
Як минуть кладовище.
І футбольне там поле,
Як спуститися нижче.
А чи учні старенькі
Пам'ятають Василя?
Хто живе ще у Ненці,
Окрім тих, хто в могилах.
Молодий і завзятий
До відлиги, в час тліну,
Він привіз із Донбасу
В своїм серці Україну.
І на рідне Поділля
Він пустив перший промінь,
Де колгоспне невілля
Люду поперек ломить.
І хай днів зовсім мало
Таужненських відміряв,
Спогад душу в засланнях
Грів той теплий, осінній.
Гайворонські простори
Й стрімка Бугова хвиля
На мерзлотах мордору
Часто снилися Василю. ■

6.01.2023

Архангел Михаїл
Над Києвом летів,
Крилом черкав Поділ
Й вершечки ліхтарів.
Хрещатика струмок
Неспішно пролітав
І Липки рукавом
Архангел ледь торкав.
Печерськ не оминув,
Ще й коло над Дніпром.
Довкіл писав красу
Освяченим пером.
Лишав хрести у небі
І брами золоті.
Допоки мав потребу,
Творив собі й летів.
За банями собору
Він тихо приземливсь.
Я ж поглядом все вгору –
Злетів, подумав, ввись.

15.11.22 – 3.01.23

Повернувся. Живий.
Дякуй Богу. Оглянься.
Жало пекла стирчить
Там, де ліс Серебрянський.
Київ-рай поглина.
Сповна.
Що ж, це діло житейське.
Навпіл лиш серце –
Правий берег розсік
проспект Берестейський.

17.08.23

Осінь у Голосієві

Старі дуби дощу вже просять,
Проміння теплого катма.
У Голосієві є осінь,
Максима Рильського нема –
Шатром накритий, під мішками
І зір не ловить далечінь.
Та він десь тут, він поруч з нами...
Ані шелесне листям тінь.

14.09.23

Богдан Мацелюх.
До Перемоги!